

‘Waarom hebt u zo’n grote mond?’ vroeg Roodkapje en de boze wolf antwoordde: ‘Om jou beter op te kunnen eten!’ Zo kennen wij de wolf. Een beest dat oude oma’s en kleine meisjes opeet, zeven arme geitjes in de val lokt en in schaapskieren op kleine, lieve biggetjes loert. Geen wonder dat alle kinderen bang voor hem zijn. Toch is die slechte naam niet terecht. De wolf is niet kwaadaardiger dan andere wilde dieren en doodt, als alle roofdieren, alleen wanneer hij honger heeft. Waarom de mens dan toch zo bang voor hem is? Daarvoor moeten we in de geschiedenis kijken.

Lang geleden vormde de wolf een ernstige bedreiging, vooral voor mensen van eenvoudige stand, de lijfeigenen, die aan de rand van grote landgoederen woonden en een paar schapen en geiten mochten houden. Wanneer de wolven aanvielen en deze dieren doodden, hadden de eigenaars niets meer en dreigde hongersnood. Daarom werd de wolf als een groot gevaar beschouwd.

Toch gaat de wolf de mens liever uit de weg. Hij voedt zich hoofdzakelijk met muizen en andere kleine knaagdieren. Aas vreet hij ook, dat wil zeggen: de resten van dode dieren. Er wordt verteld dat tijdens de Napoleontische

oorlogen roedels wolven achter de troepen aan trokken om zich na een veldslag op de lijken te storten.

Er zijn maar weinig gevallen bekend van wolven die mensen aanvielen en doodden. Meestal gebeurde dat in Rusland, en dan altijd ’s winters, wanneer de dieren uitgehongerd waren.

Roodkapje zou dus niets te vrezen hebben wanneer ze in het bos een wolf tegenkwam. En niemand hoeft in paniek te raken omdat de wolf vanuit

Oost-Europa weer onze kant op komt. Tenslotte stamt onze beste vriend, de hond, van de wolf af, of het nu een sint-bernhard, een poedel of teckel is. Wolven zijn uitgesproken hui-lebalken, maar niet uit angst, pijn of kleinzerigheid. Ze huilen om elkaar te waarschuwen. Wildbiologen hebben

ontdekt dat wolven zo over grote afstanden met elkaar communiceren. Dan huilt bijvoorbeeld de ene wolf naar de andere: ‘Opgelet, de kariboes komen eraan’ of: ‘Pas op, mensen in zicht.’

De Eskimo’s horen het gehuil al zo lang dat ze het kunnen verstaan. Dat gaat zo ver dat ze aan het huilen van de wolven kunnen horen of er blanken op bezoek komen of inboorlingen. Bij wolven functioneert de telecommunicatie dus uitstekend, en dat zonder mobieltje.

Is de
wolf zo
gevaarlijk
als in
sprookjes?

troe-
veld-

ekend
en en
n Rus-
anneer

vrezen
n wolf
in pa-
vanuit
e kant
it onze
van de
it-bernk-
ckel is.
en hui-
angst,
Ze hui-
arschu-
nebben
cote af-
en. Dan
naar de
men er-
it.’
uil al zo
an. Dat
i van de
nken op
Bij wol-
unicatie
obieltje.